

# Český Malín

Lidice volyňských Čechů



# Český Malín

LIDICE VOLYŇSKÝCH ČECHŮ

VEGA-L

*Darina Martinovská a Josef Řepík děkují řediteli Památníku Lidice  
Milouši Červencovi, za vstřícnost a pochopení,  
Naděždě Rezkové Příbylové z Památníku Lidice za cenné rady.*

*Všem přátelům za pomoc při přípravě této publikace a všem, kteří byli ochotni  
poskytnout své vzpomínky, fotografie a dokumenty.*

*Poděkování také patří starostovi Nového Malína Josefu Minářovi, Marku Štenclovi  
a všem ostatním za uspořádání každoroční důstojné pietní vzpomínky  
na vypálení Českého Malína.*

*Autoři děkují Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel za podporu,  
zejména paní Miloslavě Žákové za pomoc při textové úpravě  
a nezištnou přátelskou pomoc.*

### **První doba po přistěhování a založení obce**

Český Malín byl založen skupinou českých přistěhovalců z oblastí Rakovnícka, Lounska, Žatecka v roce 1871. Příčinou vystěhovalectví byla hospodářská krize po prohrané prusko-rakouské válce 1866 a také hospodářský a národnostní útisk c. a k. monarchie. Obyvatelstvo těžce shánělo slušnou obživu a mnohdy volilo odchod z vlasti. Na Volyň, ale i dál do Ruska odešli většinou ti nejchudší, kteří po prodeji svých majetků neměli na cestu přes moře. Odešli lidé, kteří se nelekali těžkého života a tvrdé práce v cizině. Proto se také po čase na Volyni dopravovali slušných majetků a kulturního postavení. Stali se nositeli hospodářského pokroku na Ukrajině. Půda, na které byla osada Český Malín založena, byla zakoupena dvaceti českými rodinami od polského statkáře Kazimierza Sliwinského za cenu 20 rublů za morg (0,6 ha). Majetek Sliwinského se nazýval Malín a odtud vznikl název české osady.

Obec byla vybudována na nejrovnějším místě zakoupené půdy. Zbytek půdy, do které byly zahrnuty také nepěstěné lesy a polomy, postupně obyvatelé Malína přeměňovali na pole, louky a sady. Ty byly převážně hruškové. Podle těchto sadů se vesnici velmi často mezi ukrajinským obyvatelstvem říkalo Hrušky nebo „Na Hruškách“.

První škola zde byla postavena už pět let po založení vesnice a až do roku 1890 se vyučovalo výhradně v českém jazyce.

V období let 1895-1914 se Malín rozrůstá, a to jak díky pracovitosti jeho obyvatel, tak díky postupné mechanizaci zemědělství, která byla na daleko vyšší úrovni než v okolních ukrajinských osadách. Dlouhá léta se ještě vyprávěly humorné historky o tom, jak čeští hospodáři odkupovali od Ukrajinců hnůj a ti se domnívali, že vše z pohnojeného pole přece musí páchnout. Když zjistili, že úroda na českých polích je mnohokrát vyšší a kvalitnější než z jejich „sochou“ mnohokrát převrácených úhorů, už nikdy hnůj Čechům neprodali.

Obyvatelé Českého Malína velmi dbali na kulturní a společenský život. Byla zřízena obecní knihovna, vznikl ochotnický divadelní spolek a r. 1898 byl založen spolek dobrovolných hasičů. Mimo jiné byla postavena druhá hospoda s tanečním sálem a založena druhá škola, tentokrát církevní.

### **Velká válka**

Krom odvodů několika malínských rodáků se velká válka obce v prvním roce nijak nedotkla. Po nezdařené Brusilovově ofenzivě se 31. 8. 1915 ruské vojsko začalo stahovat, opustilo Malín a ustoupilo dále na východ. Ihned



*Alois Martinovský před mlýnem (asi 1940). Darina Martinovská před mlýnem v Českém Malíně v roce 1997. Tehdy ještě mlel pro celé široké okolí, nyní již nestojí.*

další den byla obec obsazena převážně českými pluky rakouské armády. Jaké bylo překvapení na obou stranách, když vojáci uslyšeli češtinu a malínští také. Ve vsi byly rozebírány neobsazené domy, ale i škola a kostel. Materiál z těchto domů byl využíván ke stavbě zákopů. Na těchto opevňovacích pracích se nuceně podíleli i obyvatelé Malína, a to až do 8. října 1915, kdy došlo k jejich vyhnání z vesnice. Do svých domovů se malínští vrátili až na jaře 1918, po podepsání Brest-litevského míru.



*Založení Matice České v Českém Malíně*



*Fotografie je pořízena u Martinovských, v zahradě u mlýna, asi v roce 1937. Je na ní malínská „chasa“. Dole sedící zleva: Libuše Mendlíková, Alice Martinovská, Libuše Stehlíková. Dívky sedící na židlích zleva: Lenka Reová, Žeňa Čínková, Ola Zajícová, Marie Volochová, Antonie Studená, Marie Kubičková, Libuše Chloubová, Antonie Příbylová. První řada – muži zleva: Vítá Gižický, Vladimír Chlouba, učitel Alb, Vladimír Hora, Antonín Pelíšek. Druhá řada zleva: (?) Najman, Josef Ree, (?) Mišák, Boris Volf, Vladimír Zeman.*

Obraz, který se jim naskytl, byl žalostný. Z domů a hospodářských stavení zbyly většinou jen ruiny, vybavení bylo rozkradeno. Mlýn vypálen. Drancování pokračovalo takřka po celý rok 1918.

Ani v nadcházejících letech však nenastal na Ukrajině klid. Bolševická revoluce, sovětsko-polská válka, občanská válka, to vše vnášelo nejistotu do poměrů nejen v celé Volyňské oblasti.

### **Malín v meziválečném období**

Po sovětsko-polské válce připadl Malín k Polsku. V prvních poválečných letech nastalo horečné opravování, či víceméně znovu budování zničených budov a znovu zúrodnování opuštěných polí. Jako první je v Malíně obnoveno vyučování na tamní škole. S důkladnou obnovou vesnice byl v roce 1921 zaveden elektrický proud. Po opravách domů a hospodářství došlo postupně také na obnovení bohatého zájmového a kulturního života. Znovu byl založen spolek dobrovolných hasičů, ochotnické divadlo. Byla obnovena obecní knihovna, která byla vybavena knihami pomocí československého velvyslanectví ve Varšavě. V roce 1930 byla



Vladimír Pospíšil, Vladimír Bešta a jeho sestra Helenka, další dítě (neznámé jméno). Skončili v plamenech. Foto asi z roku 1942.

v Malíně založena družstevní mlékárna, která nahradila obecní, zničenou během války. V 1934 byla započata stavba silnice vedoucí přes obec a v roce 1937 vznikla pošta a byl přiveden telefon.

### Druhá světová válka

Dne 14. srpna 1939 byla v Polsku vyhlášena mobilizace, která se dotkla tří malínských občanů. Během bojů na polsko-německé frontě padli do německého zajetí a do Malína se již nevrátili. Malín, stejně jako celá Volyňská oblast, připadl do područí SSSR, který tuto oblast obsadil na základě tajného dodatku Paktu Ribbentrop-Molotov z 23. 8. 1939.

Po obsazení je v Malíně zřízena nemocnice a počátkem roku 1941 i kolchoz.

*Pozn. V tuto dobu probíhaly deportace nepohodlných obyvatel na Sibiř do pracovních táborů Gulag. Nepodařilo se zjistit, kolik občanů Malína tyto praktiky sovětské vlády postihly. Lze však předpokládat, že Malín stejně jako další obce v oblasti nezůstal ušetřen. Z rodiny Martinovských byla na Sibiř odvezena Věra Beštová, roz. Martinovská, se synem Vladimírem, dcerou Ninou a šestiletou vnučkou. Věru a její vnučku se podařilo dostat zpět a posléze odvézt do Čech. Ovšem Vladimír na Sibiři zůstal, konkrétně v Novosibirsku, kde žije dodnes. Nina snad žije někde v Rusku.*

### 13. července 1943 - poslední den Českého Malína

Němci přitáhli večer 12. července do okolních vsí, nikdo však nemohl vědět, co zamýšlejí, proto také nikdo nemohl být včas varován, aby unikl z odsouzené vesnice. Zrána 13. července, po dvoudenním svátku (11. července byla neděle a 12. července pravoslavný svátek Petra a Pavla) se Malín připravoval ke své každodenní práci.

Proč byl Malín vyvražděn a zničen? Co bylo příčinou jeho zkázy? Na tyto otázky lze velmi těžko odpovědět. Němci nepotřebovali k provedení svých zločinů žádných závažných příčin. Lze s jistotou říci, že vraždu v Malíně naplánovali a připravili s německou důkladností někde v temných zdech Gestapa v Rovnu. Cílem bylo zastrášení obyvatelstva.

Vražda v Malíně, po tolika jiných podobných vraždách po celé okupované Ukrajině a Volyni byla pouze součástí plánu, který měl Němcům pomoci k nadvládě nad ostatními národy. Měl být uskutečněn za každou cenu. Po zničení četných ukrajinských a polských vesnic na Volyni bylo zřejmé, že Němci nenechají dlouho na pokoji ani české vesnice. Česká veřejnost měla být tímto způsobem zastrášena, aby se stala poslušnou a nepřátelila se ani s Ukrajinci, ani Poláky. Odpadlíci obou těchto národů se v uniformách německé policie (schutzmannschaft) zúčastnili vraždění Čechů v Malíně.

Fakt, že Němci připravují pro ostrožecký okres nějaké „překvapení“ bylo možno usoudit z toho, že vládce okresu Fritz Vogel dva týdny před zkázou Malína opustil Ostrožec, zlikvidoval tam svůj úřad Kreislandwirta i ukrajinskou okresní správu. Ostrožecký okres tak zůstal bez vlády. Snad proto, aby se nacistům snadněji odvodňovaly jejich zločiny.

Co však mohl Malín dělat jiného, když 13. července 1943 po dvoudenním dešti vysvitlo ráno slunce a bohatá úroda zvala ke sklizni? Proto ráno konali malínští poslední přípravy ke žnám. Naklepávali kosa, připravovali žací stroje a vykonávali jiné nutné práce. Netušili, že se blíží zkáza.

V kovárnách bušila kladiva, daleko bylo slyšet odstředivku mlékárny, kouř z mlýna oznamoval, že i zde se za chvíli začne pracovat. Zkušený strojník, starý Žrout, si zamilovaným okem prohlížel svého „koně“, jak říkával svému stroji, a konal přípravy, aby uvedl mlýn do chodu. „Namaž ještě kliku a pojedeme!“, řekl svému pomocníkovi. V tom někdo přiběhl ze mlýna: „Pane Žrout, uzavřete motorovnu a jděte domů. Do vsí táhne nějaké vojsko, snad to jsou Němci. Mlýn jsme už zamkli a jdeme všichni domů“. Starý strojník pečlivě uzavřel dřevoplynovou pec, ještě setřel ze stroje prach, jako by jej hladil a loučil se s ním. Zamkl motorovnu a beze spěchu se ubíral domů.

Mezitím se po celém Malíně bleskově rozletěla zpráva, že ke vsi jdou vojáci. Byli to opravdu Němci, uniformovaní, vyšňoření gestapáci, kteří si přibráli na pomoc německé vojáky z posádek v Lucku, Rovnu a Olyce a zářadcovskou policii -schutzmany. Den předtím k večeru přijeli na třiceti, pětaticeti nákladních autech, která ponechali asi pět kilometrů od Malína. Teď šli k obci pěšky. Měli však několik motorek, zřejmě spojek a osobních aut s veliteli.

Hloučky malínských občanů postávaly před staveními, nikdo se necítil ničím vinen. Staří uklidňovali, radili všem, aby zůstali doma. Vždyť to asi bude jen nějaká prohlídka. Když se ukáže, že všichni obyvatelé jsou doma, nikomu se nemůže nic stát.

Němci po příchodu do obce nejprve rozesílali příkazy s upozorněním, že pouze obyvatelstvo, utíkající před nimi, bude považováno za nepřátelské a podle toho s ním bude nakládáno. Ujišťovali, že kdo splnil všechny dodávky, může pokojně v klidu pracovat, zvláště ty rodiny, které nikoho nepohřešují. Pak obec obklíčili ze všech stran, při tom stále obyvatelstvo chlácholili, že se všichni zase vrátí do svých domovů. Když všechny sehnali a spočítali, ověřili podle svých záznamů, že nikdo nechybí, začaly nadávky a obviňování ze spolčení s bandity.

Všichni nechápavě stáli ve skupinách a čekali. Od dětí, které se třásly strachem, až po dospělé. Dívky, ženy, mládenci, muži... s otázkami a hrůzou se dívali do namířených hlavní samopalů. Věřili však v právo a spravedlnost. Jenže nyní jsou všichni bandity! Proč? To nikdo neví a ani se nedozví. Není výslech, ani soud před vykonáním hrozného rozsudku.

Němci se svou důkladností a pečlivostí postavili na všech křižovatkách a pěšinách hlídky s kulomety a nikoho nepustili z vesnice. Do vsi však každého.

Hlídky šly od domu k domu a vyháněly z nich obyvatele na náves. Téměř nikdo neuměl ve vsi německy. Němci se o tlumočníka nestarali a nenamáhal se odpovídat na otázky, co to všechno znamená. Někde odpověděli zdvořilým úsměvem, především mladým, pěkným dívkám a ženám, ukazující jim na hodinkách, že se za dvacet a třicet minut vrátí domů. Jinde zase odpovídali hrubými nadávkami, napřažením pažby, dokonce natažením závěru zbraní.

Lidé se ubírali pod bodáky na náves, tvoříce tam skupiny po třiceti až padesáti lidech, které Němci s namířenými zbraněmi odváděli do Ukrajinského Malína. Kdo by se pokusil o útěk, bude na místě zastřelen!

Někteří muži museli nést nějaké bedničky. Někdo prohlásil: „To jsou náboje. Uvidíte, že si je neseme pro sebe“. „Skorej!“ vykřikl jeden z Němců rusky, poodešel

od skupiny a zamířil samopal na zástup. „Los! Los!“, řvali vojáci, pobízejíce k rychlejšímu kroku.

Přišli jsme do Ukrajinského Malína. Zatím jiná četa fašistů přivedla další skupinu. Jednu ze skupin Němci hnali až do lesa a zase zpět, na hlavní „sběrné místo“. Proč, to nikdo nevěděl. Přicházela skupina za skupinou. Němci hned oddělovali muže od žen a dětí. Stáli jsme tam dlouho, dokud Němci nepřihnali veškeré obyvatelstvo Českého Malína. Nemocné a staré přivezli na vozech. Někteří malínští přijeli s povozy, naloženými nejnnutnějšími svršky, a především potravinami. Zřejmě vzpomínka na „plen“ v první válce. Někteří vedli i krávy. Jiní zase přišli tak, jak byli vyrušeni z práce, od stolu od snídaně, někdo si ve spěchu oblékl sváteční kabát, jiný se zapomněl obout, přišel bos. Postavili nás do řad. Stáli jsme proti svým ženám a dětem. Za námi hlavně kulometů připravených k palbě, před námi bodáky, samopaly, granáty za pasem...

Najednou přišel rozkaz, spočítat nás. Důstojník se ptá, kde je starosta. Vystupuje tajemník obecní správy Josef Bešta a oznamuje, že starosta přichází s poslední skupinou z Českého Malína. „Co, že je vás tak málo? Kolik je vás ve vsi?“ - táže se důstojník. „Je nás zde přes čtyřista. Celá obec má kolem čtyřsetčtyřiceti občanů“ odpovídá klidně tajemník. „Ti, kteří chybí, jsou buď na práci v polích, nebo brzy ráno odjeli do města“. Důstojník se dívá do svého zápisníku.

Přišel starosta Josef Krámský s další nepočetnou skupinou, ale s trojnásobnou eskortou Němců.

Nás, muže, pak odvádějí do Ukrajinského Malína, do jakési zahrady. Syn Alois je se mnou. Dcerka Alice zůstala s manželkou. Ještě se za nimi ohlídím.

Dostáváme rozkaz usednout. Přichází Němec, komolící trochu ruštinu, že prý prohlédne ausweisy - osobní doklady. Prohlíží papíry jednoho po druhém. Rozděluje Čechy, Ukrajince, Poláky do zvláštních skupin.

Rozlehá se rachot kulometů, výbuchy ručních granátů, začínají hořet první chalupy v Ukrajinském Malíně. Je asi dvanáct hodin v poledne. Slyšíme střelbu a výbuchy ručních granátů odtamtud, kde zůstaly naše ženy a děti. Střelba sílí. Každý z nás myslí na své blízké.

S velkým hřmotem a rámem přibíhá další skupina Němců s napřaženými samopaly a vykasanými rukávy. Slyšíme výhrůžky a časté slovo „Banditen“ Opět rozkaz sedět. Blízký výbuch granátu a poblíž vzplanuvší chalupa. Vstáváme. Několikeré klapnutí závěrů pušek a samopalů a hrubé nadávky nás přinutí, abychom se zase posadili a čekali.



*Spáleniště pravoslavného kostela*

Thustý Němec v hnědé uniformě s hákovým křížem na rameni, patrně nějaký kreislandwirt, si vyžádá asi patnáct až dvacet mladých mužů a chlapců. Vzal s sebou mého syna Aloise. Vstal jsem a šel za ním, odhodlán nenechat se odloučit od syna. Němec se na mně rozkřikl, co chci. Ukázal jsem, že jdu za synem, pokrčil rameny a nechal mě jít s ním.

Vzteklý důstojník, kterému stále vyletovala z úst slina, nám vysvětlil, že se máme vrátit do vsi, zapřáhnout koně do vozů a naložit veškerý movitý inventář, majetek z domu a hospodářských budov. Máme přihnát všechny dobytek. Jestliže něco opomeneme, budeme na místě zastřeleni. Zběhne-li někdo z nás, bude zastřeleno padesát žen a dětí. Všechno máme vykonat během jedné hodiny! Naše zraky hledají své blízké, kde jsme je před několika hodinami ponechali. Stojí na témže místě. My odcházíme do Českého Malína.

Stále je slyšet střelení. Řev dobytka, vytí psů, neustálé řvaní Němců, pláč žen a dětí, vše se smísilo v jeden hrozný nářek. Obklíčení esesáky, spěcháme pod hrozbou smrti našich blízkých a doufáme, že je nakradený majetek ukonejší. Nakládáme vše, co nám přikazují, pobízení ke spěchu neustálými nadávkami a střelením nad našimi hlavami. Vojáci dál pobíhají dům od domu s odjištěnými samopaly, připraveni zastřelit každého, koho by zde ještě našli.

Asi ve tři hodiny odpoledne jsme skončili nakládání a vyhnali dobytek. Pod početnou eskortou jsme se vraceli k Ukrajinskému Malínu. Střelba tam už ustávala, ale oheň se rozrůstal.

Jedeme s naloženým majetkem, ženeme dobytek ulicemi. Všude hoří, dobytek se nám rozbíhá. Ostatní muže už odvedli do dřevěného pravoslavného kostela a do školy. Zbylé ženy s dětmi dosud stojí v jedné zahradě. Spatřil jsem mezi nimi moji ženu a dcerku Alici. Zavolal jsem na ně. Uslyšely, přiběhly k cestě. Několik vět, několik otázek: „Kam vás vedou? Co vám říkají, proč vás nepustí? Ověřovali vám dokumenty?“ Ještě sbohem a polibek a už přiběhl Němec s napřaženou pistolí a křikem „Los! Los!“ Ohlédl jsem se ještě jednou a naposled!

Dostali jsme příkaz hnát dobytek dál. Český Malín už hoří celý. Také kostel a škola v Ukrajinském Malíně. Vzplanuly další chalupy, do kterých byli zahrnání naši muži, ženy a děti. Bylo slyšet výbuchy granátů a rachot kulometů.

Stále jsme se ohlíželi a mysleli na své blízké. Připouštěli jsme v duchu, že mohou srovnat Malín se zemí, zničit naše budovy a sebrat majetky, nemohli jsme si však v hlavách srovnat, prostě jsme nemohli uvěřit, že jsou schopni povraždit nevinné ženy a děti.

Podle pokynů jsme se s dobytkem vydali ve směru k Olyce, obvyklou cestou, která vedla přes les. Němci se touto cestou báli jet, neboť se už chýlilo k večeru. Vydali jinou, kolem lesa. Navíc se k večeru spustil hrozný liják, bouře a blesky. Poslali za námi několik dávek ze samopalů. Tak nás několik uniklo smrti. Po odevzdání uloupeného majetku a dobytka jsme měli být v Olyce zastřeleni.



*Spáleniště v Českém Malíně*

Do půlnoci jsme pak probděli v ukrajinské chalupě ve vsi Borbin. Dlouho jsme ještě slyšeli hrčení nákladních aut, která odvážela vrahy a nemohla v rozblácené cestě vyjet do kopce. Nad ránem jsme se vydali do Malína. Svítalo, když nám jakási Ukrajinka v Újezdcih sdělila strašlivou zvěst, že všichni naši jsou pobiti a spáleni. Obrazy, které jsme po návratu spatřili v Malíně, není možné popsat slovy. Všude postřílení lidé, spálená těla. Jen málo osob se podařilo identifikovat. Díky Václavu Uhlíři, který ač zraněný unikl jisté smrti, jsme se dověděli, kde kdo přibližně zahynul, do které budovy byl zahnán. Uhlíř sám se čtyřnásobným průstřelem nohy, proležel několik hodin na dešti v zahradě poblíž školy, ze které unikl. Slyšel a viděl, jak Němci vraždí, jak ještě zkoušejí, zda je kdo na živu a dobíjejí raněné. Zamhouřil oči, nehnul ani svalem, překonáváje strašlivou bolest, když šli vojáci kolem něho, považovali jej za mrtvého.

*(text z Kroniky Českého Malína Josefa Martinovského, upraveno, kráceno)*

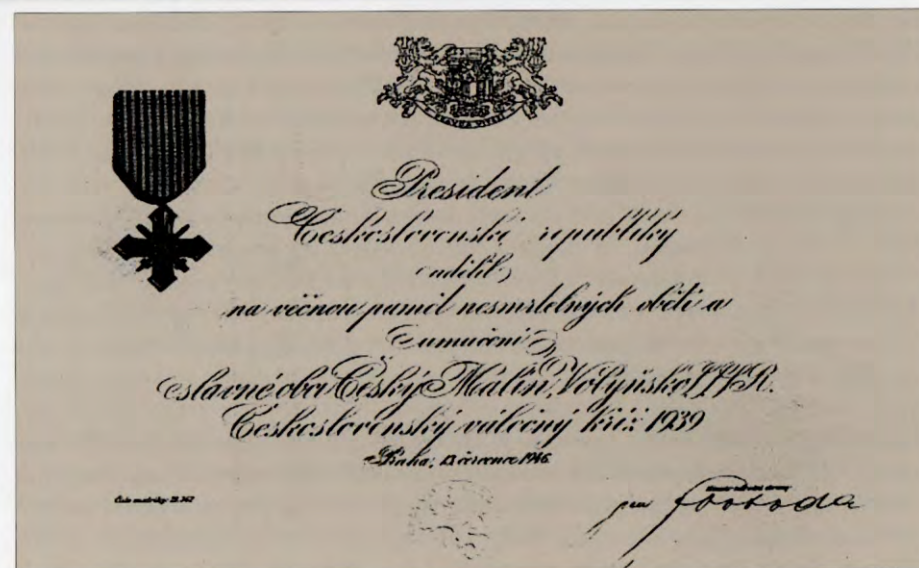
Němci zavraždili v Českém Malíně 104 muže, 161 žen, 65 chlapců do čtrnácti let, 40 děvčat do čtrnácti let, 26 Poláků, 4 Čechy z jiných vesnic, kteří toho dne náhodou dleli v Malíně, většinou u lékaře, v nemocnici nebo na návštěvě. V Ukrajinském Malíně zavraždili 132 obyvatel. V Českém Malíně spálili 68 domů a 223 stodoly, stáje, sýpky a jiné hospodářské budovy.

Všude v místech malínských Golgot pozůstali vztyčili kříže. Němci se zde, ba ani v okolí, víc už neukázali. Ani se nepokoušeli vymáhat z ostrožeckého okresu, do kterého Malín patřil, obilí ani jiné kontingenty a dávky. Okres po jejich odchodu ovládli banderovci...

Pozůstatky malínských mučedníků jsme pečlivě posbírali a pohřbili do společného hrobu na malínském hřbitově. Část mužů jsme pohřbili u pravoslavného kostela v Ukrajinském Malíně. Mnozí se dověděli o místě, kde jejich blízcí zahynuli, podle toho, že ve spáleništi našli a poznali některé předměty, jež patřily jejich blízkým: špendlíky, přezky, šperky, prsteny, náušnice, někde zbytky ohořelého oděvu. Mně, přesně za měsíc po vraždě přinesl Ukrajinec Voroběj snubní prsten mé ženy. Již jsem neměl naději, ani pochybnosti, že má draží zahynuli. *(Josef Martinovský, 1944)*

V únoru 1944 Rudá armáda osvobodila hlavní města Volyně, Rovno a Luck. Nakrátko jsme se vrátili ze svých dočasných domovů domů do Malína. Hned poté jsme vstoupili do 1. československé samostatné brigády generála Ludvíka Svobody, abychom bojovali proti zvlí. Po ukončení pohřbívání mrtvých jsme se pak odstěhovali k příbuzným a známým do okolních českých vesnic. Nemohli jsme to už děle v Malíně vydržet. *(Vladimír Mendlík, Malín, červenec 1943)*

Okupační týdeník vycházející v Lucku přinesl v červenci 1943 zprávu: „Při vyčišťovacích operacích bylo v Malíně zlikvidováno přes pět set banditů. Zvláště se



Prezident Československé republiky udělil na věčnou paměť nesmrtelných obětí a umučení, slavné obci Český Malín, Volyně, SSSR, Československý válečný kříž 1939. Praha, 13. července 1946.

vyznamenal Obergelreitet Ziennert, který byl za statečnost vyznamenán Železným křížem.

„Jménem starosty Českého Malína Josefa Krámského, který jak víte, se vás zeptat nemůže, ptám se vás, co vám udělali malínští občané? Čím se provinily ženy a děti, že jste vesnici vypálili a vyvraždili?“, tázal se v srpnu 1943 starosta s Českým Malínem sousedících Českých Knerut, Josef Dus, německých důstojníků na schůzi starostů okresu Mlynov, svolanou okupanty do Mlynova. „Víte, on se bohužel stal, politovánímhodný omyl“ odpověděl téměř zahanbeně německý generál (jméno bohužel neznámo). Dostali jsme rozkaz upustit od akce a vrátit se do svých posádek. Rozkaz přišel bohužel pozdě. Nejasná výmluva, které nikdo neuvěřil. *(Josef Martinovský, Malín 13. 7. 1943)*

Útvar SS, který vraždil v Malíně, měl auta označená symbolem jelenů v běhu, nebo snad ve skoku. Dle toho by se přece dal identifikovat... fašisté si zřejmě potrpěli na symboly. Jaká náhoda 10. 6. 1942 na den sv. Markéty zničili Lidice. 13. 7. 1943 rovněž na sv. Markétu zničili Český Malín ještě mnohem brutálněji. Stále přemýšlím, proč se na Malín zapomnělo... *(Josef Martinovský, Kutná Hora 1977)*

I když jsem podle zlatých šperků manželky a dcery Alice, nalezených ve spáleništi a odevzdaných mi Ukrajincem Vorobějem věděl, že obě dvě zahynuly v plamenech,



ještě jednou ve mně vzplanula jiskřička naděje v červnu 1945, když jsem jako voják 1. československého armádního sboru přišel do Prahy, byl jsem kamarády upozorněn na vysílání pražského rozhlasu. Nějaká Martinovská (jméno si kamarádi nezapamatovali) z Volyně, t. č. bytem v Kolíně, v něm hledala svého otce Josefa Martinovského a bratra, kteří patrně přišli jako vojáci československé zahraniční armády do vlasti. Naděje - že by přece jenom zázrak? Pln očekávání i nedůvěry jsem se rozjel na udanou adresu. Shledal jsem se s dcerou mého bratrance Josefa Martinovského z Volkova, Pavlinkou. Za okupace byla odvečena na nucené práce do Německa, odkud přišla přímo do vlasti. Poslední jiskřička naděje, že se moje dcera Alice nějakým zázrakem zachránila z malínského pekla, definitivně zhasla. A přece jsem byl v tu chvíli šťasten, že jsem se shledal aspoň s Pavlinkou, dcerou bratrance... (Josef Martinovský, Praha, červen 1945)

Osudného 13. července 1943 jsem se léčil v nemocnici v Českém Malíně. Když se kolem poledne Němci přiblížili k nemocnici, všichni chůze schopní nemocní jsme hledali úkryt ve sklepech pod nemocnicí. Ukrylo se nás tam přes dvacet. Němci postříleli nemocné, upoutané na lůžkách. Pak objevili sklep pod nemocnicí. Jeden z Němců vhodil do sklepa ruční granát. Měl jsem štěstí, ve spěchu jsem na kraji sklepa upadl. Přese mě upadl jednonohý sovětský zajatec a silná, tělnatá Ukrajinka. Bezděčně mně tak kryli svými těly. Výbuch granátu zabil Ukrajinku a několik dalších osob. Já jsem to odnesl dočasným ohlušením. Když jsem se probral, Malín hořel na všech stranách. Bylo slyšet střelbu a výbuchy granátů. Zoufalý nářek obětí, vyděšené hlasy hospodářských zvířat a vytí psů. K večeru vše ztichlo. Odvážil jsem se vyjít ze sklepa teprve v noci. V lůjáku jsem došel do nedaleké osady Krasilno, kde jsem u tamních krajanů přenocoval. Domů k rodičům jsem se vrátil až druhého dne večer. Pro jistotu jsem se pak po nějaký čas ukrýval... U Dukly jsem později bojoval jako samopalník. Před městem Duklou poblíž hřbitova u jedné osady se mi vydařila odplata. S mladším bratrem Vladimírem se mi podařilo pobít celou obsluhu fašistického kulometu. Nikdy jsem netrpěl, ani netrpím výčitkami svědomí. Kdo přežil zkázu Malína, má právo na odplatu. A tahle navíc byla v poctivém boji. (Bohumil Filípek z Novin Českých)

I mezi německými vojáky se nacházeli takoví, kteří nezapomněli, že jsou lidmi. Při vraždění v Malíně jeden německý voják ušetřil mladičkou Lidušku Činkovou, která vyskočila z hořící budovy a skryla se v křovi u plotu. Voják kolem ní přešel a tvářil se, že jí nevidí, ač ji musel vidět... (Vladimír Mendlík, Malín, 1943)

Antonín Žrout se spolu s matkou ukryli na zahradě, v porostu máku. Když Němec zapálil chlév, kde byla uvázaná žroutovic Stračena, matka to nevydržela, vrhla se do chléva odvázat Stračenu. Němec ji zahlédl a zamkl za ni dveře z venku. Uhořela spolu se Stračenou. (Vladimír Mendlík, Malín, 13. 7. 1943)

Činka byl Němci vybrán k nakládání postřílených prasat na vozy. Jedna skupina Němců se při loupeži zdržela, odjížděla z Malína poslední. Stačil ještě zahlédnout, jak Libuše Kubičková s dvěma malými synky, na kolenou prosila Němce o milost. Prosil i malý chlapec. Němec odstrčil plačící ženu a vhodil ji do hořící stodoly. Malého Mirka nabodl na bodák a vhodil jej do plamenů. Po něm i Venouška... Otec obou chlapců, Václav Kubiček, se onoho dne zachránil. Padl později na Dukle, při průzkumu v prostoru. (Vladimír Mendlík, Malín, 13. 7. 1943)

Po odvedení žen a dětí z Českého do Ukrajinského Malína málo pohyblivou stařenku Vignerovou Němci naložili na povoz. Stařenka cestou spadla z vozu a bolestně se udeřila. Německý důstojník, který k ní přišel, byl nesmírně překvapen, když na něho spustila německy: „Zabte mně radši na místě, ale netýrejte mně!“ „Mně se, Mutti, bát nemusíte, teprve těch, co přijdou za námi...“ Pak odvedl stařenku do porostu žita. „Schovajte se a v žádném případě, ať se děje, co se děje, se neukazujte!“ Ještě pak za ní zamaskoval vzniklou pěšinu... Že by vzpoura svědomí? Pak jen polovičatá. Nebylo by pro stařenku líp, kdyby zahynula rázem s ostatními a nemusela přežít vyvraždění celé své rodiny, dětí a vnuků?

V Českém Malíně žilo sedmáct sovětských válečných zajatců, raněných v bojích. Po vyléčení v tamní nemocnici se ve vsi legálně, s vědomím Němců, zdržovali. Pracovali u českých rolníků. Jeden z nich, důstojník Uzbek Achmedov, měl kulkou roztráštěnou bradu. Zprvu mohl přijímat pouze tekutou potravu pomocí trubičky. Dr. Gross spolu s felčarem Omelčukem jej vyléčili. Kupodivu nevyužili příležitosti a nespojili se s Kovpakovými partyzány. Zřejmě se jim nechtělo z dosavadního sytého, teplého a dosud relativně bezpečného života. Ráno 13. 7. 1943 si je Němci soustředili jako první a přepočítali. Nikdo nechyběl, proto jim povolili rozchod a nevěnovali jim další pozornost. Achmedov, kterého všichni uznávali a poslouchali jako svého velitele, něco zvěřil. Upozornil ostatní a všichni se pomalu vytratili a ukryli. Tím se zachránili. (Vladimír Mendlík)

Němci byli stále ve střehu, obávali se přepadení Kovpakovými partyzány. Když se strhl prudký liják s bouřkou, malínští muži využili příležitosti a rozprchli se do lesa. Nevěděli, že po odevzdání lupu mají být v Olyce zastřeleni. Do Olyky dojeli jen čtyři: Zajíc, Činka se synem Tonikem a Kynšt. Tam je spatřil známý Polák: „Na co tu ještě čekáte? Vidíte, támhle ty hromady čerstvé hlíny vzadu v zahradě? Ráno tam přibudou další, vaše hroby, které si sami vykopete! Zalezte do té hromady plev u mlátičky a čekejte! V noci vás odtud vyvedu. Vrata jsou hlídána stráží. Minula půlnoc, Polák nikde. Už si mysleli, že nepřijde. Po jedné hodině přišel spolu s Němcem, který strážil ve vratech. Ten najednou promluvil polsky: „Pustím vás, utíkejte, vyhněte se silnici. Střílí se bez výstrahy“ Všichni čtyři se šťastně zachránili. Svým zachráncům dali z vděčnosti snubní prsteny a hodinky.

Sklad obilí, které museli sedláci odvádět Němcům, byl provizorně v sále. Kovpakovi si část obilí odvezli. Řemeslníci v Malíně opravovali partyzánům povozy a měnili koně, lze pouze konstatovat, že v té době, kdo měl zbraň, ten poroučel. (Josef Řepík) Kovpak se svým štábem a jeho partyzánská armáda údajně v počtu až 6000 lidí tábořila v okolních lesích ze čtvrtka na pátek. V Českém Malíně získali ze mlýna zásoby mouky, vyměnili si i část koní. U místních řemeslníků si nechali opravit vozy, postroje a zbraně. V noci z pátku na sobotu odjeli. V úterý 13. 7. 1943 okupanti zničili Malín. Nějakou roli v této tragedii patrně sehrál agent provokatér. Vydával se za banderovského důstojníka. Nějaký čas žil v Malíně u Chloubů, kam se o své vůli sám nastěhoval, či spíše drze vetřel. Údajně si potřeboval vyléčit ekzém na nohou. Vladimír Mendlík jej pak viděl, jak vodil Němce po vsi. Prvním zastřeleným byl primář místní nemocnice Dr. Otto Gross.

Spolu s mnoha dalšími malínskými občany jsem byl Němci zahánán do budovy školy v Ukrajinském Malíně. Dveře za námi zamkli. Do oken stříleli ze samopalů a házeli ruční granáty. Náhodou jsem zalehl pod oknem na podlahu tak, že jsem se octnul v hluchém prostoru, kde mě nemohly kulky ani střepiny ručních granátů zasáhnout. Budovu školy polili zvenku hořlavinou a zapálili. Vzpálala ihned. Vyskočil jsem z okna a rozběhl se k blízkému porostu tyčkových fazolí. Najednou mi ostrá bolest protala nohu v lýtku. Nějaký Němec po mně vypálil dávku ze samopalů. Za chvíli jsem v polovědomí slyšel, jak Němci chodí okolo a dobíjejí raněné, kterým se podařilo vyvážnout z plamenů. Tvářil jsem se, že jsem mrtev, byl jsem celý v krvi. Jeden z Němců do mě kopnul a prohlásil: „Dies hat schan genug“. Musel jsem se se zaťatými zuby přemáhat, abych bolestí nezasténal. Pozbyl jsem opět vědomí. Nevím, jak dlouho jsem tam ležel. Procitl jsem, když začalo prudce pršet. Opatrně jsem se rozhlédl. Němci už kolem nebyli. Odplazil jsem se dál, kde jsem si nohu jakž takž ovázal košilí. Vyčkal až do setmění. Potom jsem se odvážil hledat nějakou pomoc. Doplazil jsem se do nejbližší ukrajinské chalupy, která nějakou šťastnou náhodou zůstala ušetřena ohně. Tam jsem, vysílen ztrátou krve a nervovým šokem, znovu pozbyl vědomí. Nevím, jak dlouho jsem tam tak ležel. Majitel chalupy, který ráno před Němci prozřetelně utekl, se teprve v noci vrátil domů. V chodbě po tmě do mě narazil a poskytl mi další ošetření a pomoc. „Prosím tě, zapřáhni koně a dovez mně k sestře do Knerut.“ „Nemohu, nemám koně, ani vůz, Němci mi je sebrali.“ Ukrajinec mně oběť odnesl k sestře na zádech. Pořádně se při tom pronesl, nebyl jsem žádná padavka. Několikrát musel cestou odpočívat. Čtyřnásobný průstřel lýtku kulkami ze samopalů se mi přes nedostatečnou lékařskou péči přece jen vyhojil. Trvale jsem však kulhal. Kromě mě se z budovy školy zachránil ještě jeden mladý ukrajinský chlapec... (Václav Uhlíř, Malín, 13. 7. 1943)



## Pozůstali malíňští muži



Zleva: Boris Kynšt, Jan Činka, Václav Uhlíř, Boris Vašata, Vladimír Zeman, Antonín Pelíšek, Josef Martinovský, Josef Bešta, Leo Re, Jaroslav Dědek, Josef Kechrt, Václav Kubiček, Václav Holomíček, vousatý p. Vígner, Josef Krámský, Viktor Bešta, Josef Minařík, Viktor Holomíček, Vladimír Řepík st., Leo Minařík, Jaroslav Stuchlý, Vladimír Zajíc, Viktor Činka, Vladimír Řepík ml., Tolja Demelčuk, Vladimír Kutner, Antonín Činka, Slávek Činka, klečící Josef Re, (asi) Václav Studený. Chlapec na fotografii je Josef Řepík.



Další ze spálenišť v Českém Malíně.



*Spáleniště u Václava Uhlíře upálené ženy a děti. Z hořící stodoly se zachránila Miluše Čínková a jedna Ukrajinka.*

### **Pozůstalé malínské ženy a děti**



*Dolní řada – děti, zleva: Emílie Pelíšková, Josef Řepík, Mstislav Pospíšil, Marie Houdová (nebyla z Malína), Nina Pospíšilová. Ženy zleva: babičky Rezková, Vignerová, Reová, Volfová, Mendlíková. Druhá řada zleva: Helena Beštová, Marie Fricová, Marie Todorovičová, Antonie Kechrtová. Poslední řada: Anna Pelíšková, Tonička Beštová, (?) Kechrtová, Míla Čínková, Marie Zajícová, Anna Pospíšilová, za nimi Marie Houdová (nebyla z Malína).*

### **Ze vzpomínek Josefa Řepíka**

Můj život v Českém Malíně na Volyni před 13. 7. 1943 a po něm.

Narodil jsem se dne 2. 2. 1934 v Českém Malíně.

Otec jako nejmladší syn měl jít podle rozhodnutí dědečka studovat na pravoslavného faráře. Místo studií však musel jít ve 14 letech pracovat na rakouskou pilu. Pracoval 12 hodin denně a odměnou mu za celodenní práci bylo 200g chleba. Ale jakého! Do těsta přidávané dřevěné piliny. V tu dobu – při obsazení rakouskou armádou, složenou z Němců a Maďarů, byl na Ukrajině hlad a velký nedostatek potravin, děti umíraly hladu, jedla se lebeda a jiné byliny.

Mé dětství probíhalo, jako u ostatních vrstevníků. Po čase se narodila moje mladší sestřička Marie. Měli jsme štěstí v tom, že nás měl kdo hlídat a nemuseli jsme s rodiči na pole. Na hospodářství každý měl své místo a své povinnosti, které musel plnit, a přispět k chodu hospodářství. Jak přibývaly roky, musely jsme tedy i my děti více pomáhat. Hlídat husy a kačeny, aby se pásly na určeném místě. Později pohánět koně, kteří tahali žentour při mlácení obilí. Nebylo jednoduché pro šestileté dítě celý den chodit dokola. Často se stávalo, že jsem při odpočinku utekl ke kamarádovi. Nevýhoda byla v tom, že otec znal můj úkryt u kamaráda Vrátí Najmana a často si pro mne přišel a vypráskal mi kalhoty.

13. července 1943 časně ráno, snad ve 2 nebo ve 3 hodiny, otec mě vzbudil s tím, že pojedeme na pole pro zelenou píci pro dobytek. Čas nemohu určit přesně. Jako 9letý kluk jsem byl hodně ospalý, a proto čas posouvám do uvedených hodin, ale odjeli jsme dříve, než Němci obklíčili Malín. Po snídani otec zapřáhl koně, přivázal krávy k vozu a odjeli jsme. Jeli jsem po Panové cestě, já na voze podřimoval. Cesta skončila na poli, které bylo obklopeno lesem. Tatínek sekal zelenou píci a já pečoval o dvě kravky, ale víc jsem se věnoval prohlídce lesa. Před několika dny totiž v lese tábořily Kovpakovovy partyzánské oddíly, porost byl podupán a zničen. Otec nasekal a naložil zelenou píci na vůz, přivázali jsme krávy k vozu a vydali se na cestu domů. Čas nemohu odhadnout, ale v té době již Němci vedli ženy a děti pod bodáky a samopaly do Ukrajinského Malína. Z vyprávění vím, že jeden voják mluvící polsky, polskou ženu, která šla poslední v řadě, přes žitný porost strčil do žita. Byla to známa mého otce. Jak se jmenovala, si však už nepamatuji. Zastavila nás na cestě a varovala nás. „Nejezděte do Malína, je tam zle!“ Odbočili jsme tedy do lesa.

Na kraji lesa otec zastavil, vypráhl koně a uvázal je u vozu. V tu chvíli k nám přišly již v lese ukryté staré ženy, babičky Beštová, Mendlíková a Volfová (tenkrát se lidi na vsi oslovovali strýčkem, tetičkou, babičkou, dědečkem...). Je možné, že tam byli i další lidé, ale na ně si bohužel nepamatuji. Čekání, strach, nejistota – otázky – co se doma v Malíně děje... to bylo velmi smutné a sklíčující.

Náhle začala střelba, zanechali jsme vše na místě a pěšky jsme se ve skupince vydali lesem k cestě. Ukrývali jsme se mezi stromy a čekali, co bude dál. Střelba náhle utichla a my stále v úkrytu čekali, co bude. Jak dlouho jsme tam takhle byli, nevím. Náhle se ozval hukot motorů aut, to již vrazi ujížděli z Malína. Za sebou zanechali neuvěřitelnou spoušť a zkázu.

Hukot motorů nás donutil k návratu zpět k vozu a k dobytku. Celá skupina jsme čekali a radili se co dál. Pamatuji si, že svačina byla snědena, jiné jídlo nebylo, pouze mléko a nějaké lesní plody, které jsme sbírali poblíž. Protože jsme neměli žádnou nádobu na nadojení mléka, otec ze stromu stáhl kůru, přeložil a na konci klacíkem propíchl. Vznikla nádoba, do které babička Beštová nadojila mléko. To bylo mé jídlo.

Nevím, jak dlouho jsme tam ještě byli, ale mě to připadalo jako věčnost. Začalo pršet. Vedle lesa stály stojany se suchým senem a otec mi tam udělal ukryt, byl jsem tam schován před deštěm a takhle jsem přečkal první noc. Vlastně nevím, jestli jsem spal, měl jsem hrozný strach stále a jsem se držel otce. Tento strašný pocit a strach z černé uniformy mě provází celý život.

Druhý den nás objevila skupina mladíků (Loňa Re, Boris Kynšt, Vladimír Kutter), kteří pásli koně a také se zachránili úkrytem v lese. Informovali nás o tom, co se stalo v obci. Potom se rozhodlo, že se zkusíme podívat – vrátit do Českého Malína. Napřed šli raději mladí muži a podařilo se jim proklouznout. Dovězli nám jídlo a nějaké oblečení. Další noc jsme všichni nějak přečkali a druhý den ráno otec rozhodl, že půjdeme do Malína. Vydali jsme se zpět Pánovou cestou. Mezi lesem a Malínem byla terénní vlna a na jejím svahu leželi dva mrtví ozbrojení neznámí muži, pravděpodobně banderovci.

Došli jsme do Malína ve strachu a k našemu domu jsme šli přes zahradu. Chalupa Josefa Dobrého byla jedno velké spáleniště a ještě doutnala. Byl cítit pach spáleného masa. To jsem nevěděl, že to jsou spálení lidí. A vůbec jsem netušil - ani můj otec, že mezi nimi našla hroznou smrt moje maminka a sestřička Mařenka. Dobrých bydleli od nás přes cestu. Doma jsme našli hrůzný obraz. Chlévy, stodola jedno spáleniště, ještě doutnalo. Spálené ovce na hřbetech pobíhaly po dvoře, pes schovaný pod schody měl v očích hrůzu.

To však byl jen začátek děsu. Po vstupu do kuchyně jsme našli naši 77letou babičku, která se špatně pohybovala. Ležela propíchnutá bodákem na lavici a pod hlavu ji dali mrtvou kačenu.

Viděl jsem, že otec byl v šoku, zavražděná matka, mrtvá žena a dcera. Nevím, co se vše muselo odehrát otcí v hlavě, ale rozhodl se, že se vrátíme do lesa pro koně.



*Josef Řepík (asi 5 let) s mladší sestřičkou Marií, která byla upálena s matkou Anastázií.*

Někteří zachránění odešli ke svým příbuzným do okolních vesnic. Malínští - hlavně muži likvidovali spáleniště a ukládali mrtvé a pozůstatky po spálených lidech do společného hrobu v Českém Malíně a Ukrajinském Malíně u pravoslavného kostela a školy. Uklízel se popel a na místech, kde byli lidé uvěznění a spáleni a kde vznikly společné hroby, byly umístěny kříže.

Při úklidu spáleniště u Josefa Dobrého mě otec zavolal a ukázal mi kousky šatu maminky a letní sandál sestřičky s ponožkou, ve které byla noha ke kotníku. Společná fotografie pozůstalých mužů byla vytvořena u Dobrých na spáleništi, na jednu fotografii otec napsal: *zde byla upálená má žena a dcera v roce 1943.*

Pozůstalí po osudném dni žili společně. Společně se vařilo i spalo v Maděrově stodole na slámě. Spali jsme oblečení pro případ náhlého poplachu. Muži se střídali na hlídkách. Dnes neumím už odhadnout časovou délku tohoto období. Z bezpečnostních důvodů byly budovány různé úkryty. Jeden také na spáleništi u souseda Josefa Nováka, kde byl prostorný sklep nedaleko od naší studny. Můj otec - Vladimír Řepík st., Josef Minařík a Antonín Houda prokopali tunel ze sklepa do naší studny, zajistili bezpečný vstup do skrýše. Ve sklepě byly potraviny na několik dnů a skrýš měla dva výstupy. Pamatuji si, že byla použita pouze jednou. Nás děti na okovu jedno po druhém spouštěli do studny. Tam stál další dospělý a sundával nás. V ten den se měly provádět nějaké polní práce, koně už byli zapřažené ve voze, ale začal poplach. Němci šli opět k Českému Malínu. Asi ustupovali a při

tom ukradli téměř všechny koně z celé vesnice. Toto jediné použití skrýše, dost možná, že někomu z nás - zbývajících Čechů, zachránilo život.

To byl poslední den německé vlády a vyvražděný, vypálený a zničený Český Malín byl ještě jednou totálně ozebračen.

Sestřenice mojí maminky, Anna Pospíšilová se zachránila s dcerou Ninou, která byla o rok mladší než já.



*Spáleniště u Josefa Dobrého, zde byly nalezeny zbytky oděvu Anastázie Řepíkové a chodidlo Mařenky Řepíkové.*



*Rodina Pospíšilových před tragédií*

### **Ze vzpomínek Niny Matuškové roz. Pospíšilové**

Jmenuji se Nina Matušková, rozená Pospíšilová a narodila jsem se 30. 4. 1935 v Českém Malíně. Otec se jmenoval Václav a matka Anna. Měla jsem o rok mladšího bratra Vladimíra. Do 7 let jsem bydlela s rodiči a bratrem v Českém Malíně. 13. července 1943 byla naše obec přepadena a vypálena německými jednotkami SS. Toho dne jsem po snídani odešla s kamarádkou Emilkou Pelíškovou na hřbitov zalévat květiny na hrob babičky a dědečka. Krátce po příchodu na hřbitov jsme uviděly přijíždět po státní silnici od Zborova auta plně naložená německými vojáky v helmách. U mlýna Martinovských na ně vystřelili stripky nebo partyzáni. Pamatuji si 3 muže, kteří se objevili mezi topoly u malého potůčku. Vojáci začali seskakovat z aut, obklopovat vesnici a vyhánět lidi z domů pod záminkou kontroly dokladů. Po krátké době jsme viděly, jak seřazený zástup žen, dětí a mužů jde směrem k ukrajinskému Malínu v doprovodu německých jednotek SS. Během několika minut začaly hořet domy a černý dým zahalil celou vesnici, kde již hořeli první lidé. Chtěly jsme se s Emilkou vrátit domů a zahlédly jsme přicházet ženu. Byla to má maminka, po které vojáci stříleli. Sehnutá, spěchala za námi. Chtěly jsme se všechny společně vrátit domů, ale v odchodu nám zabránil pán, který pracoval na poli (prý to byl pan Kynšt). My plačící holky a maminka jsme

pozorovaly hořící Malín a slyšely pláč a nářek umírajících. Po nějaké době jsme odešly k Drbohlavovům, kteří bydleli na samotě. Tam se k večeru sešlo více zachráněných. Asi 5 žen, 3 děti do 10 let, nějací muži, ale počet si už nepamatují.

Plameny, dým, zápach z ohořelých lidí zahalil celou vesnici. Po přeletu německého letadla, které vyhodilo černou vlajku, začala se „parta“ SS rozjíždět. Vzáli sebou vše, co se dalo vyrabovat, včetně dobytka. My jsme zůstali u Drbohlavových



*Nina Pospíšilová v roce 1946*

*Anna Pospíšilová, její matka Helena Beštová s malým Vladimírem Beštou a Ninou Pospíšilovou, vedle dvě ukrajinské ženy. Skupinka stojí před domem, v levém rohu nahoře jsou svazky tabáku. Foto je pravděpodobně pořízeno krátce před odjezdem do Čech v roce 1946. Rodinu v době prázdnin navštěvoval v Českém Malíně student gymnázia z Rovna Teodor Bešta, který rád fotografoval příbuzné.*



do rána. Ráno jsme se vrátily domů, do hořícího Malína. S tatínkem a bratrem Vladimírem jsme se již nikdy nesetkaly, prý uhořeli ve škole nebo v kostele. V obci ještě vše hořelo, po vsi pobíhal dobytek, psi a vše, co se zachránilo živé.

Emilka u nás zůstala a po nějaké době si jí vzala její teta, která ji vychovala. V krátké době se začali vracet pozůstalí. Byl vykopán společný hrob, do kterého se nákladním autem svázela na prostěradlech ohořelá těla našich nejdražších. S maminkou jsme hledaly otce a bratra, ale marně.

Zůstaly jsme s maminkou bydlet v Malíně. Denně jsme spávaly v krytu, ve stodolách a v lese. Musely jsme se stále před okupanty ukrývat. Několikrát přes naši obec přešla fronta. Do konce války i po ní jsme s maminkou spávaly se strachem o život. Banderovců, zběhů bylo všude dost.

Po válce v roce 1947 jsme se vrátily do Československa. Po ukončení ZŠ a gymnázia jsem odešla studovat do Prahy na Střední zdravotní školu, obor rtg. laborant. Po maturitě jsem dostala umístěnku do Olomouckého kraje do OÚNZ Zábřeh. V Zábřehu bydlím s rodinou, mám dvě děti a 5 vnuků. Syn je lékařem a dcera magistrou filozofie.

### **Ze vzpomínek Lýdie Havlátkové roz. Rejzkové**

František Příbyl se narodil v jihočeské Třeboni. Býval správcem na schwarzenberském panství. V roce 1868 odešel z Čech na Volyn. V Hlinsku koupil výhodně statek s mnoha pozemky a začal budovat nový domov. Časem část polí rozprodal nově příchozím vystěhovalcům z Čech. Byl hlavním organizátorem přesunu Čechů za lepším živobytím do této oblasti.

Josef Příbyl - můj dědeček se narodil v roce 1885 v Hlinsku a vyrůstal tam. Jako dospělý koupil pozemky v Malíně, postavil dům, založil rodinu. Spokojeně v něm žil do osudného 13. července 1943. Po tomto dni už nebylo nic. Jen hrozné prázdno, smutek a slzy. Já jsem se narodila v Malíně a žila tam téměř do šesti let u babičky a dědečka Příbylových. Po vypálení a vyvraždění Malína, této malebné vesničky, jsem našla domov u druhé babičky v Malované. V osmi letech – v červnu 1946 jsme se s maminkou vrátily do rodné země svého pradědy – do Čech. Kruh stěhování se uzavřel. Věřím, že navždy.

Psal se rok 1942. Poslední vánoce u babičky a dědečka Příbylových. Předvánoční krajina se závěsemi bělouňského a jiskřivého sněhu byla stejná jako v předcházejících letech. U nás doma to bylo posmutnělé, málomluvné, bez návštěv sousedů. Nebylo divu. Maminka a teta Anička, onemocněly tyfem. Ani doktor Gross, který obě nemocné léčil, nás nemohl potěšit. Také nám chyběl táta, kterého odveklí do pracovního tábora na Sibiř a nic jsme o něm nevěděli. Zdálo by se, že pro tohle všechno trápení už nezbylo místo na vánoční pohodu. Milující

babička s dědou však našli ještě tolik síly, aby pro svou malou vnučku ustrojili stromeček a přichystali dárečky. Přišel Štědrý večer. Byl provoněný houbami a česnekem, to nesmělo chybět v krupkovém kubovi. Nechybělo cukroví, křížaly a ořechy. Panenská jablíčka na rozkrojení... Po večeři mě vzal děda do náruče a povídá: „Pojď, Lidunko, půjdeme ke stromečku a pomodlíš se za tatínka, aby se vrátil. Třeba ti Ježíšek něco přinesl.“ Přinesl krásnou panenku, dřevěné necičky s valchou, kvítečkové šatečky s motýlkovými rukávky a spoustu cukrátek. Po letech jsem se dozvěděla, že panenku a šaty koupil děda v Olyce, když tam jezdil pro léky a necičky vyřezal sám. Vánoce utekly, překulil se Nový rok. Nemocné se uzdravovaly a zdálo se, že se k nám štěstí vrací. Bohužel jen nakrátko. Do 13. 7. 1943. Pak už jsem svého milovaného červenolícího dědu s babičkou a tetu Nanynku nikdy neviděla.

Pokud budou lidé z vlasti odcházet, pak ať je to pouze za poznáním, vzděláním či zkušenostmi, o to bohatší se vracejí domů.



Český Malín asi 1960 - vzpomínková slavnost

### Ze vzpomínek Mstislava Pospíšila

Narodil jsem se Josefu a Anně Pospíšilovým. Když jsem měl asi 10 měsíců, umřel mi tatínek. Maminka zůstala s třemi kluky sama. Bydleli jsme v cihelně, která byla asi 1,5 km od Malína. Vzpomínám si na dědečka Pospíšila, který mamince pomáhal. Páslí jsme krávy. Dědeček seděl na stoličce, když krávy šly, kam neměly,

tak mě poslal s prutem krávy zahnat. Já jsem byl tehdy asi 3 – 4letý. To mě utkvělo v paměti.

Ještě mám vzpomínku na bratra Rostíka, který byl o dva roky starší. Maminka nás posílala do Malína pro petrolej a pak nás hledala. Na cihelně jsme bydleli až do vypálení Malína.

V noci z 12. na 13. července pro nás přijel strýc Kynšt a odvezl nás k němu do Zborova. Mám v paměti, že jsme se dívali z louky, jak Malín hoří. Asi druhý den jsme jeli do Malína, abychom se dozvěděli, co se stalo. Našli jsme jenom babičku, kterou nechali naživu. Všichni z maminčiny rodiny i tatínkovy byli pryč. Maminka šla hledat sestry a Rostíka, který byl v Malíně na prázdninách. Na vozích vozili spálená těla a já jsem se hrozně bál.

V roce 1944 jsem začal chodit do školy a v roce 1947 jsme se vraceli do vlasti, odkud pocházeli naše babičky a dědové. Do Šumperku jsme přijeli 15. března 1947.

### Ze vzpomínek Libuše Niedetzké – Čechové

Narodila jsem se 28. 9. 1933 jako čtvrté dítě Justině a Vladimíru Čechovým v ukrajinské vesničce Suchovce u Olyky. Mé dětství bylo překrásné, až do září 1941, kdy zemřel tatínek. Mamince přibylo starostí, ale stále se nám dařilo dobře, až do 1943, kdy Volyň okupovali Němci. Vzpomínám si, že doba byla velmi zlá, každou noc na nás někdo bušil a chtěl jídlo. Jednoho dne k nám vpadla skupina vojáků, kteří mluvili polsky. Postavili nás ke stěně a mířili na nás zbraněmi. Pro maminku bylo nejhorší, že banderovci údajně chtěli, aby její tehdy osmnáctiletý bratr vstoupil do jejich řad. Němci dělali „přepadovky“, stříleli lidi v zahradách a na polích. Maminka se o nás bála, a proto požádala svou sestru Marii Činkovou a její rodinu, abychom se k nim do Českého Malína mohli nastěhovat. Zde to mělo být údajně bezpečnější. A tak v březnu 1943 jsme se nastěhovali k tetě a její rodině (syn nar. 1924 a dcera Marie s malým Jindříškem).

Nyní se pokusím vylíčit, jak jsem se zachránila já a moje maminka. V Knerutech (vesnička vzdálená asi 1 km od Malína) bydlela další sestra mé maminky, kterou jsme měly obě rády a kterou jsme dlouho neviděly. Protože byl svátek Petra a Pavla, prosila jsem maminku, abychom tetu navštívily. Maminka odmítla, že jsou cesty blátivé (několik dnů pršelo) a i ten den lilo. Já však na návštěvě trvala, zlobila jsem, probřečela celé dopoledne, dostala jsem dokonce pár facek, ale otravovala jsem však dál, až kolem 14 hodiny vykouklo slunko a maminka konečně souhlasila. Návštěva byla výtečná, ale k večeru jsme plánovaly cestu zpět, strýc nám tu cestu rozmluvil, s tím, že ráno pojedou k doktorovi do Malína a vezme nás sebou, abychom nemusely pěšky. A tak se to stalo. Jenže cesta se ráno nekonala, neboť jsme slyšeli střelení a viděli oheň a dým. Měli jsme zlé tušení. Maminka a já jsme se bály o brata Vladimíra a modlily jsme se.

Noc byla velmi neklidná, k ránu se u tety objevil můj bratranec Slávek Činka, kterému se podařilo s dalšími utéct, neboť vedli Němcům uloupený dobytek. Slávek bohužel potvrdil mamčině zlé tušení, že bratr zůstal s tetou, strýcem, Mařenkou a malým Jindříškem a že asi zahynul.

Hned 14. července jsme s maminkou šly do zničeného dohořívajícího Malína hledat bratra Vladimíra. Tu hrůzu, kterou jsme viděli, bych nepřála nikomu vidět, ohořelá těla, zabité ženy a děti. Bratra jsme našly až v Ukrajinském Malíně u tzv. gminy. Zřejmě se mu podařilo vyskočit oknem a plazit se asi 10 metrů. Jenže Němci byli všude i na stromech a nikdo jim neunikl (nebo výjimečně jako pan Uhlíř).

A tak skončila část mého života. Zdá se mi s odstupem času, že to byl velmi strašný sen.

### **Ze vzpomínek Dariny Martinovské**

Můj tatínek po celý život hledal sílu vzpomínat, proto jsem se jen málo dozvěděla o životě na Volyni. Když jsme se synem navštívili Malín (1997, 1998) viděli jsme, že mlýn Martinovských ještě slouží a mele pro celou oblast. V sadě jsou jabloně, o které však nyní nikdo nepečuje, které byly chloubou mého dědečka. K mlýnu vede stále táž cesta, kterou dali Martinovští vydláždít, aby se kola vozů nelámala a nebořila v bahně, když jeli hospodáři se zrním a moukou.

Před časem jsem našla dopisy, které psal můj tatínek své milé a později snoubence a ženě Marii. Jsou krásné. Půjčoval jí knihy – polské, ruské, ale především české a neustále ji nabádal, aby četla. Řešili spolu otázky kolem známosti, rodiče patrně nebyli příliš nakloněni jejich vztahu. Snoubenci si vyrývali vzkazy do habru za mlýnem. Nakonec vše překonali a vzali se. V Knerutech 11. 8. 1926. V roce 1927 se jim narodil syn, dostal jméno po dědečkovi Alois. Patrně v roce 1930 se narodila Alička.

V 1938 jela skupina nadšenců z Českého Malína na Vsesokolský slet. Osud si zahrál. Na tomto sletu vystupovala i moje maminka se župou z Čáslavi. Ani jeden z nich netušil, že se jejich osudy někdy protnou.

Když se delegace vrátila do Malína, tatínek nadšeně popisoval Prahu a sliboval své milované ženě, že se určitě jednou do Čech spolu podívají, zejména do Prahy. Miloval vlast svých předků. Domov byla Volyň, ale vlast měl v Čechách. Netušil, že uplyne tak málo času a on bude stát na Václavském náměstí sám a v uniformě.



*Rodina Martinovských (asi červen 1943)*



*Svatba Josefa Martinovského a Marie Reové, Kneruty 1926*



*Rodina Martinovských, mlynáře Aloise Martinovského z Českého Malína – děti Josef, vpředu sedí Ljuba a za ní stojí Věra a Naděžda. Fotografie asi z roku 1909.*



### **Epilog aneb Co je ve mně volyňského? Hledám souvislosti.**

Můj dědeček Alois Martinovský doufal, že se rodině ve staronové vlasti povede lépe. Část členů rodu zahynula ve válce, někteří byli nezvěstní nebo daleko na Sibiři. Základ rodiny však v roce 1947 přijel do Čech. Syn Josef se tu znovu oženil s učitelkou Boženkou Šmejkalovou a narodila jsem se já.

Nikdo netušil, že za pár měsíců mého tátu a nevlastního tehdy sedmnáctiletého bratra Aloise zatknou STB a obviní je z velezrady a rozvracení republiky. Nic nebudou platná všechna utrpení, zranění z fronty, ani medaile a vyznamenání. Největší zranění – zlomená naděje, pocit nespravedlnosti a zraněné srdce se již nikdy neuzdraví.

Táta se už nikdy na Volyň nechtěl vrátit. Vzpomínal, ale podívat se na místa, která měl rád, už nechtěl. Při návštěvě Českého Malína v 1997 jsme se synem vzali zem z hrobu na Olšanech a položili do malínského kostelíku. V tu chvíli strašně lilo, jen nad kostelíkem se černočerné nebe otevřelo a pruh slunce jej ozářil do bílozlatova. V tu chvíli jsem uvěřila, že již žádná zášť, neštěstí ani utrpení rod Martinovských nepotká. A už také vím, co je ve mně volyňského... je to neustálá, nekonečná víra a bezmezná naděje a láska.

*(Darina Martinovská, Praha, 13. 7. 1998)*

Výnosem ministerstva vnitra ze dne 3. 5. 1947 č. B 81 byl ustanoven pro obec Frankštát ve správním okrese Šumperk název Nový Malín. Stalo se tak k uctění památky vyvražděného a vypáleného Českého Malína na Volyňi. Slavnostní přejmenování obce bylo provedeno 13. července 1947, ke 4. výročí malínské tragédie.



*Vzpomínka na tragedii Českého Malína v Novém Malíně 2009*

*Pomník v Novém Malíně*



*Nový pomník v Českém Malíně, jehož autorem je Oldřich Rejchrt, byl vybudován ze sbírky Sdružení Čechů z Volyňe, Pravoslavné církve v Praze, Československé obce legionářské a Ministerstev zahraničí a obrany. Pomník byl slavnostně vysvěcen 13. 7. 1998 v den 55. výročí malínské tragédie.*

## Jmenný seznam obyvatel Českého Malína 1943

křížkem jsou označeni ti, kteří byli 13. 7. 1943 zavražděni, tučně ti, co se zachránili

1.	<b>Holomíček</b> Holomíčková Holomíčková	<b>Václav</b> Marie Anna	<b>otec</b> matka dcera	<b>36</b> 30 8	<b>rolník</b> hospodyně x	x x x
2.	Činka Činková Činka Činka	František Kateřina Josef Antonín	otec matka syn syn	62 54 24 22	rolník hospodyně x x	x x x x
3.	Studený Studená Studená <b>Studený</b>	Vladimír Marie Eliška Antonín	otec matka dcera syn	54 50 22 20	rolník hospodyně x x	x x x x
4.	Činka Činková Činková Činková Činková	Václav Anna Evženie Anna Marie	otec matka dcera dcera dcera	44 45 20 18 6	rolník hospodyně x x x	x x x x x
5.	<b>Vigner</b> Vignerová Vigner Vignerová Vigner	<b>Jarolim</b> Alžběta Václav Marie Vladimír	<b>dědeček</b> babička otec matka syn	<b>72</b> 68 43 37 14	<b>rolník</b> hospodyně švec x x	x x x x x
6.	<b>Vignerová</b> Vigner Vignerová Vignerová Vignerová	<b>Barbora</b> Boris Anastázie Antonie Anežka	<b>babička</b> otec matka dcera dcera	<b>78</b> 54 50 24 20	rolník hospodyně x x x	x x x x x
7.	<b>Volfová</b> Volf Volfová	<b>Anna</b> Vladimír Emilie	<b>matka</b> syn dcera	<b>66</b> 43 30	rolník x x	x x x
8.	Najmanová Najman Žroutová Žrout Re Reová Re Reová	Emilie Josef Marie Václav Jan Antonie Vratislav Vlasta	matka syn matka syn otec matka syn dcera	33 12 34 8 38 32 10 4	hospodyně x x x švec hospodyně x x	x x x x x x x x
9.	Holomíčková <b>Holomíček</b> Holomíčková Holomíčková Holomíčková	Marie <b>Viktor</b> Libuše Jiřina Marie	babička <b>otec</b> matka dcera dcera	56 <b>30</b> 23 4 2	x <b>rolník</b> hospodyně x x	x x x x x
10.	Kubiček Kubičková Senčuk Senčuková Senčuk Činka Činková <b>Činková</b>	Josef Anna Lazar Marie Kazimír Václav Anna <b>Emilie</b>	dědeček babička otec matka syn otec matka <b>dcera</b>	62 60 30 28 5 58 55 <b>18</b>	x x rolník hospodyně x x hospodyně <b>rolník</b>	x x x x x x x x
11.	Místek Místková Místek Místek Místek	Vladimír Valentina Roman Evžen Cyril	otec matka syn syn dědeček	32 24 x x 66	rolník hospodyně x x rolník	x x x x x
12.	Holomíček	Cyril	dědeček	66	rolník	x
13.	Holomíčková Dobrný Dobrá Dobrá Činková	Anastazie Josef Anna Věra Anna	babička otec dcera dcera babička	64 60 20 18 72	x rolník hospodyně x x	x x x x x
14.	Holomíček Holomíčková <b>Minařík</b> Minaříková Minaříková Minařík	Emil Justýna <b>Josef</b> Marie Helena Vladimír	dědeček babička <b>otec</b> matka dcera syn	66 62 <b>34</b> 28 8 6	x x <b>rolník</b> hospodyně x x	x x x x x x
15.	Novák Nováková Nováková Nováková Nováková	Mikolaj Anna Antonie Emilie Libuše	otec matka dcera dcera dcera	41 42 17 15 12	rolník hospodyně x x x	x x x x x
16.	Minaříková <b>Minařík</b> <b>Minaříková</b> Minaříková Minaříková Minaříková Minaříková Minaříková	Marie <b>Loňa</b> <b>Marie</b> Antonie Emilie Josef Marie Eliška Vlasta	matka <b>otec</b> <b>matka</b> dcera dcera otec matka dcera dcera	54 <b>38</b> <b>35</b> 12 8 40 38 13 11	x <b>rolník</b> <b>hospodyně</b> x x rolník hospodyně x x	x x x x x x x x x
17.	Minařík Minaříková Minaříková Minaříková Minaříková Minařík Minaříková Minaříková Minařík Minaříková Minaříková Minařík Minaříková Minaříková	Josef Marie Eliška Vlasta Antonie Alois Antonie Václav Anežka Emilka Vladimír Vlasta Antonie	otec matka dcera dcera babička otec matka dcera syn dcera dcera	40 38 13 11 64 76 72 42 42 14 12 10 8	x x x x rolník hospodyně x x x x x x x	x x x x x x x x x x x x x
18.	Minaříková Minařík Minaříková Minaříková Minaříková	Antonie Václav Anežka Emilka Vladimír Vlasta Antonie	babička otec matka dcera dcera syn dcera	54 42 42 14 12 10 8	x rolník hospodyně x x x x	x x x x x x x
19.	Zeman Zemanová Zemanová Zemanová Zemanová Zemanová Zemanová Zemanová Zeman	Boris Anežka Eliška Marie Kristýna <b>Vladimír</b> Antonie Eliška Václav	otec matka dcera dcera babička <b>otec</b> matka+D155 dcera syn	34 32 10 7 55 <b>32</b> 30 9 1	x x x x x <b>rolník</b> hospodyně x x	x x x x x x x x x
20.	Zemanová Zemanová Zemanová Zemanová Zeman	Kristýna <b>Vladimír</b> Antonie Eliška Václav	babička <b>otec</b> matka+D155 dcera syn	55 <b>32</b> 30 9 1	x <b>rolník</b> hospodyně x x	x x x x x
21.	Mišák Mišáková Mišák Mišáková Mišák Mišáková Mišáková Kapustňák Kapustňáková	Viktor Emilie Josef Lili Josef Antonie Štefan Anna	otec matka syn dcera dědeček babička otec	40 38 12 10 66 60 50	rolník hospodyně x x x x zedník	x x x x x x x
22.	Zajíc Zajícová Zajícová Zajícová Zajícová	Václav <b>Marie</b> Marie Marie Vladimír Věra	otec <b>matka</b> dcera dcera otec matka	34 <b>32</b> 9 44 43	švec <b>hospodyně</b> x x švec hospodyně	x x x x x x
23.	Helixová	Věra	matka	43	hospodyně	x

	Helix	Josef	syn	19	švec	x
25.	<b>Helix</b> Kutner Kutnerová <b>Kutner</b>	<b>Vladimír</b> Václav Anežka <b>Vladimír</b>	<b>syn</b> otec matka <b>syn</b>	<b>17</b> 52 46 <b>15</b>	<b>švec</b> rolník hospodyně	x x x
26.	Mendlík Mendliková Mendlík	Václav Marie Václav	dědeček babička synovec	75 74 33	rolník hospodyně rolník	x x x
27.	Volochová	Anna	babička	47	hospodyně	x
28.	Krob Krobová Krobová Krobová Krobová Krobová	Václav Ludmila Helena Anna Liduška Anna	otec matka dcera dcera dcera babička	42 39 12 14 2 68	rolník hospodyně	x x x x x x
29.	<b>Řepík ml.</b> Řepiková Řepiková	<b>Vladimír</b> Žofie Jiřinka	<b>otec</b> matka dcera	<b>30</b> 27 1	<b>rolník</b> hospodyně	x x x
30.	Chlouba Chloubová Chlouba	Václav Justina Vladimír	otec matka syn	54 52 28	rolník hospodyně	x x x
31.	Novák Nováková <b>Krámský</b> Krámská Krámský Krámský	Boris Marie <b>Josef</b> Helena Václav Vladimír	dědeček babička <b>otec</b> matka syn syn	52 53 <b>30</b> 23 8 6.m.	<b>rolník</b> hospodyně	x x x x x x
32.	Novák Nováková Nováková Novák Gross Grossová Gross Grossová	Josef Justina Marie Josef Otto Ingrid Otto Ingrid	otec matka dcera syn otec matka syn dcera	52 49 23 20 50 45 19 17	rolník hospodyně lékař lékařka	x x x x x x x x
33.	<b>Řepík st.</b> Řepiková <b>Řepík</b> Řepiková Cibulková	<b>Vladimír</b> Anastázie <b>Josef</b> Marie Antonie	<b>otec</b> matka <b>syn</b> dcera babička	<b>40</b> 38 <b>9</b> 6 78	<b>rolník</b> hospodyně	x x x x x
34.	<b>Dědek</b> Dědková Dědek Dědková Dědek	<b>Jarolim</b> Anna Jarolin Barbora Alexandr	<b>otec</b> matka syn babička	<b>32</b> 30 11 62 52	<b>krejčí</b> hospodyně	x x x x x
35.	Dědková	Barbora	babička	62	řezník	x
36.	<b>Mišák</b> Mišáková Mišáková Mišáková Kucharcová	<b>Josef</b> Helena Larisa Jiřina Alexandra	<b>otec</b> matka dcera dcera babička	<b>29</b> 30 4 1 52	<b>rolník</b> hospodyně	x x x x x
37.	<b>Uhliř</b> Uhliřová Uhliřová Uhliř Uhliřová	<b>Václav</b> Anna Luba Viktor Anastázie	<b>otec</b> matka dcera syn babička	<b>30</b> 29 4 3 52	<b>rolník</b> hospodyně	x x x x x
38.	Činka	Bedřich	otec	56	rolník	x

	Činková	Marie	matka	51	hospodyně	x
	<b>Činka</b> Čech <b>Čechová</b> <b>Čechová</b> <b>Cimala</b> Cimalová Cimala	<b>Mstislav</b> <b>Vladimír</b> <b>Justina</b> <b>Libuše</b> <b>Jindřich</b> Marie Jindřich	<b>syn</b> synovec <b>otec</b> matka syn	<b>19</b> 20 <b>33</b> <b>10</b> <b>29</b> 20 1	<b>rolník</b>	x x
39.	Re Reová Re Re	Vladimír Marie Václav Evžen	otec matka syn syn	44 37 14 4	zedník hospodyně	x x x x
40.	Kopecký Kopecká Kopecký <b>Kopecký</b> <b>Kopecký</b> Kopecká Kopecká	Josef Anna Antonín <b>Vladimír</b> <b>Josef</b> Marie Antonie	otec matka syn <b>syn</b> <b>syn</b> dcera	56 49 21 <b>20</b> <b>18</b> 10 16	rolník-švec hospodyně krejčí <b>rolník</b> <b>krejčí</b>	x x x x x x x
41.	Partová Part Partová Partová <b>Svítek</b> Svitková Svítek	Anna Josef Anna Eliška <b>Josef</b> Anna Jan	babička otec matka dcera <b>otec</b> matka syn	80 48 47 13 <b>30</b> 23 5	<b>zedník</b> hospodyně	x x x x x x x
42.	Zajíc Zajicová Zajicová <b>Zajíc</b> Zajicová	František Marie Olga <b>Josef</b> Marie	otec matka dcera <b>syn</b> dcera	62 59 24 <b>22</b> 32	rolník hospodyně	x x x x x
43.	Činka Činková Činková Činková	Vladimír Marie Antonie Emilie	otec matka dcera dcera	46 36 18 12	švec hospodyně	x x x x
44.	<b>Bešta</b> Beštová Bešta Beštová <b>Beštová</b> Kechrt Kechrtová <b>Kechrt</b> <b>Kechrtová</b> <b>Kubiček</b> Kubičková Kubiček Kubiček Kubiček Kubičková	<b>Jaroslav</b> Emilie Vladimír Helena <b>Helena</b> Antonín Marie <b>Josef</b> <b>Antonie</b> <b>Václav</b> Libuše Václav Vladimír Alexandr Božena	<b>otec</b> matka syn dcera <b>babička</b> otec matka dcera <b>otec</b> matka syn syn dědeček babička	<b>36</b> 30 8 4 <b>65</b> 56 51 <b>20</b> <b>18</b> <b>29</b> 28 8 6 56 55	<b>rolník</b> hospodyně kovář	x x x x x x x x x x x x x x x
45.	Kechrt Kechrtová <b>Kechrt</b> <b>Kechrtová</b> <b>Kubiček</b> Kubičková Kubiček Kubiček Kubičková	Marie <b>Josef</b> <b>Antonie</b> <b>Václav</b> Libuše Václav Vladimír Alexandr Božena	matka <b>syn</b> <b>dcera</b> <b>otec</b> matka syn syn dědeček babička	51 <b>20</b> <b>18</b> <b>29</b> 28 8 6 56 55	hudebník hospodyně	x x x x x x x x x
46.	<b>Kubiček</b> Kubičková Kubiček Kubiček Kubičková	<b>Václav</b> Libuše Václav Vladimír Alexandr	<b>otec</b> matka syn syn dědeček	<b>29</b> 28 8 6 56	<b>rolník</b> hospodyně	x x x x x
47.	Fránčík Fránčíková Fránčíková Fránčíková Pelišková Pelišek	Václav Marie Pavčina Helena Eugenie Antonín	otec matka dcera dcera matka syn	30 24 8 2 24 2	hospodyně	x x x x x x



	Veselá	Libuše	matka	26		x	
	Veselý	Jaroslav	syn	1		x	
72.	Minařík	Josef	otec	28	rolník	x	
	Minaříková	Emilie	matka	24	hospodyně	x	
	Minaříková	Antonie	dcera	4		x	
	Minaříková	Emilie	dcera	2		x	
	Minaříková	Anna	babička	56		x	
73.	Pospíšil	Václav	otec	38	rolník	x	
	<b>Pospíšilová</b>	<b>Anna</b>	<b>matka</b>	<b>32</b>	<b>hospodyně</b>		
	<b>Pospíšilová</b>	<b>Nina</b>	<b>dcera</b>	<b>8</b>			
	Pospíšil	Vladimír	syn	6		x	
	Folkman	Josef	dědeček	68		x	
74.	Pospíšil	Boris	otec	36	krejčí	x	
	Pospíšilová	Anastázie	matka	31	hospodyně	x	
	Pospíšilová	Ala	dcera	9		x	
	Stuchlá	Anna	babička	54		x	
75.	<b>Kynšt</b>	<b>Václav</b>	<b>otec</b>	<b>51</b>	<b>rolník</b>		
	Kynštová	Marie	matka	50	hospodyně	x	
	<b>Kynšt</b>	<b>Vladimír</b>	<b>syn</b>	<b>20</b>			
	Kynšt	Josef	syn	18		x	
76.	Holomíček	Václav	vdovec	64	truhlář	x	
	Kechrtová	Ola	schovanka	26	hospodyně	x	
	Kechrtová	Anna	babička	58		x	
77.	Maděra	Josef	dědeček	60	kovář	x	
	Maděrová	Anastázie	babička	56		x	
	<b>Maděra</b>	<b>Vladimír</b>	<b>otec</b>	<b>36</b>	<b>zámečník</b>		
	Maděrová	Olga	matka	30	hospodyně	x	
	Maděrová	Helena	dcera	6		x	
78.	Maděra	Vladimír	otec	49	rolník	x	
	Maděrová	Marie	matka	45	hospodyně	x	
	Maděrová	Anastázie	dcera	19		x	
	Maděra	Vladimír	syn	16		x	
79.	Studený	Josef	otec	56	řezník	x	
	Studená	Marie	matka	46	hospodyně	x	
	<b>Studený</b>	<b>Václav</b>	<b>syn</b>	<b>22</b>	<b>řezník</b>		
	Studený	Josef	syn	20		x	
80.	Flanderka	Václav	dědeček	73		x	
	Flanderková	Anna	babička	69		x	
81.	<b>Mendlik</b>	<b>Vladimír</b>	<b>otec</b>	<b>40</b>	<b>rolník</b>		
	Mendliková	Lidmila	matka	34	hospodyně	x	
	Mendliková	Anna	dcera	12		x	
	Mendlik	Vladimír	syn	10		x	
	Mendlik	Václav	syn	4		x	
	Mendlik	Boris	syn	2		x	
	Mendlik	Loňa	syn	1		x	
82.	Pelišek	Vladimír	otec	41		x	
	Pelišková	Nataša	matka	31	hospodyně	x	
	<b>Pelišková</b>	<b>Emilie</b>	<b>dcera</b>	<b>7</b>			
	Pelišek	Vladimír	syn	5		x	
	Pelišek	Rostislav	syn	3		x	
83.	Gižický	Evžen	otec	21	krejčí	x	
	Gižická	Anna	matka	19	hospodyně	x	
	Gižická	Halina	dcera	3		x	
84.	Savinská	Naďa	matka	50	hospodyně	x	
	Savinská	Nina	dcera	23	švadlena	x	
	Savinská	Irena	dcera	19		x	
85.	Příbyl	Josef	otec	58	rolník	x	

	Příbylová	Alexandra	matka	48	hospodyně		x
	Příbylová	Anna	dcera	20			x
	<b>Rejzková</b>	<b>Marie</b>	<b>dcera</b>	<b>28</b>			
	<b>Rejzková</b>	<b>Lydie</b>	<b>vnučka</b>	<b>5</b>			
86.	Studená	Marie	matka	39	hospodyně		x
	<b>Studený</b>	<b>Václav</b>	<b>syn</b>	<b>16</b>			
	Studená	Marie	dcera	12			x
	Studená	Františka	babička	62			x
87.	Bešta	Josef	otec	55	rolník		x
	Beštová	Věra	matka	50	hospodyně		x
	<b>Beštová</b>	<b>Antonie</b>	<b>dcera</b>	<b>20</b>			
	Beštová	Marie	dcera	16			x
	Beštová	Emilie	dcera	14			x
88.	<b>Todorovičová</b>	<b>Marie</b>	<b>teta</b>	<b>50</b>			
	<b>Bešta</b>	<b>Václav</b>	<b>otec</b>	<b>38</b>	<b>rolník</b>		
	Beštová	Marie	Matka	32	hospodyně		x
	Bešta	Slávek		11			x
	Bešta	Václav		5			x
89.	Zajíc	Boris	rolník	56	rolník		x
	Zajícová	Věra	hospodyně	49	hospodyně		x
	<b>Zajíc</b>	<b>Vladimír</b>		<b>18</b>			
	Zajícová	Emilie		13			x
90.	Vašata	Václav	Otec	38	zedník		x
	Vašatová	Marie	Matka	34	hospodyně		x
	Vašatová	Nina	Dcera	11			x
	Vašata	Rostislav	syn	5			x
91.	<b>Svítek</b>	<b>Vladimír</b>	<b>otec</b>	<b>26</b>	<b>zámečník</b>		
	Svítková	Ludmila	matka	28	hospodyně		x
	Svítek	Rostislav	syn	7			x
	Svítek	Vladimír	syn	5			x
	Svítek	Jaroslav	syn	2			x
	Kracík	Jaroslav	dědeček	66			x
92.	<b>Martinovský</b>	<b>Josef</b>	<b>otec</b>	<b>40</b>	<b>mlynář</b>		
	Martinovská	Marie	matka	36	hospodyně		x
	<b>Martinovský</b>	<b>Alois</b>	<b>syn</b>	<b>16</b>			
	Martinovská	Alice	dcera	14			x
93.	Omelčuk	Anastaz	otec	62	felčar		x
	Omelčuková	Helena	matka	42	hospodyně		x
	<b>Omelčuk</b>	<b>Anatol</b>	<b>syn</b>	<b>16</b>			
94.	Bešta	Josef	otec	40	rolník		x
	Beštová	Anna	matka	36	hospodyně		x
	<b>Bešta</b>	<b>Josef</b>	<b>syn</b>	<b>16</b>			
95.	Vigner	Josef	otec	38	truhlář		x
	Vignerová	Anežka	matka	34	hospodyně		x
	Vigner	Rostislav	syn	10			x
96.	Pospíšilová	Anna	matka	40	hospodyně		
	Pospíšil	Josef	syn	14			
	Pospíšil	Rostislav	syn	10			x
	Pospíšil	Slávek	syn	6			
97.	Drbohlav	Josef	otec	58			
	Drbohlavová	Anna	matka	54			
	Drbohlavová	Antonie	dcera	16			
	Drbohlav	Josef	syn	18			
	Drbohlavová	Anna	dcera	14			
98.	Anděl	Vladimír					x
	Andělová	Helena	na návštěvě				x
	Andělová	Nina					x

Prezident  
republiky

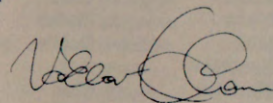
V Praze dne 23. června 2009

Vážený pane Řepiku,

děkuji Vám za zaslání Vašeho dopisu a knihy, týkající se historie Českého Malína na Vojyni. Osud této vesnice a lidí, kteří ji založili, žili v ní, pracovali zde, je velmi tragický a zcela jistě by měl být více v povědomí celé veřejnosti.

Přeji Vám pevné zdraví a hodně životní energie.

S přátelským pozdravem

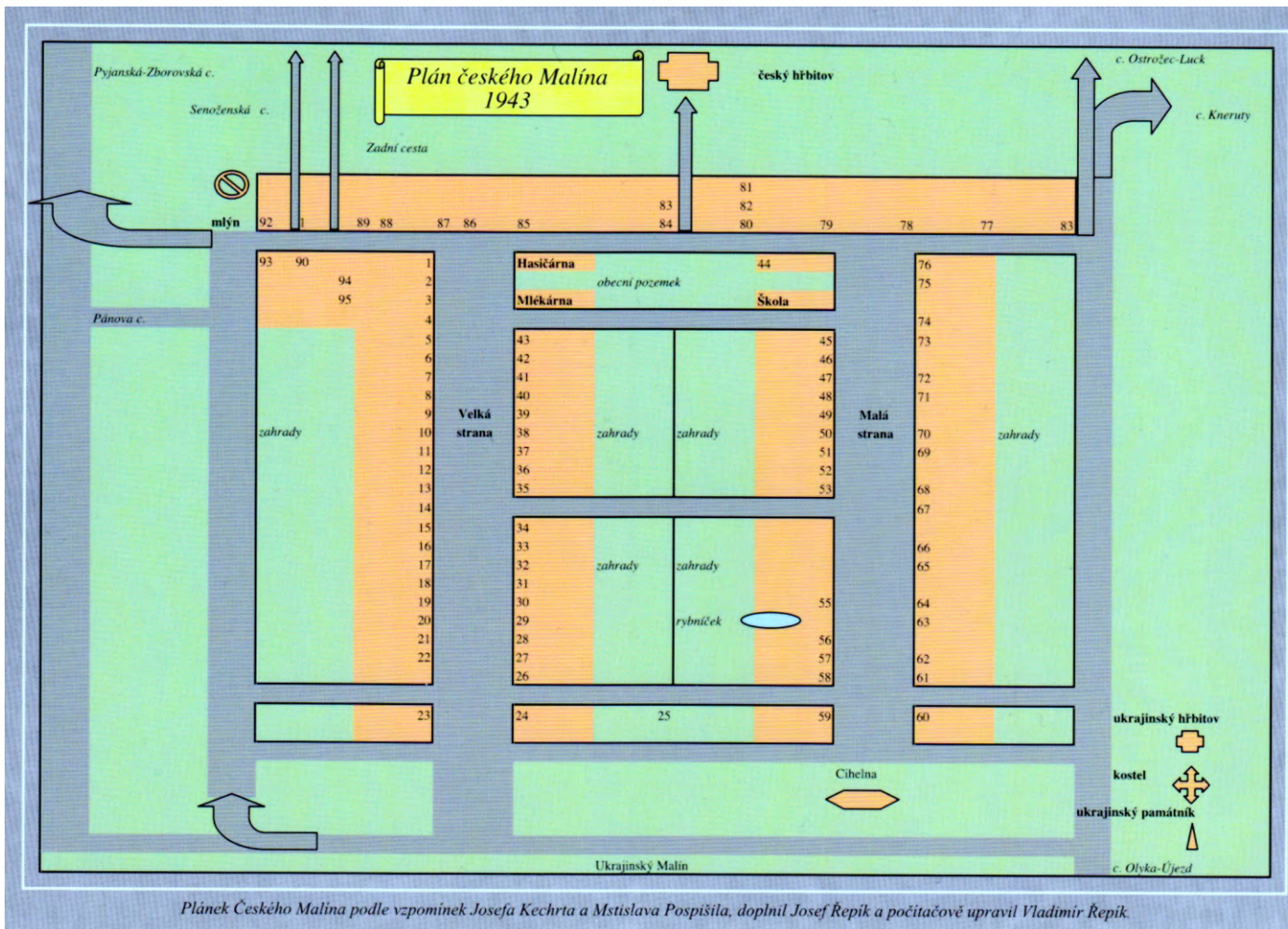


Vážený pan  
**Josef Řepík**  
Pod Sokolovnou 5  
140 00 Praha 4

*Horní snímek na obálce: Spáleniště Josefa Dobrého. Dolní snímek: Úklid spáleniště, krajní zleva Antonín Žrout /bez nohy/, poslední je Anatol Omelčuk.*

© Text sestavila a upravila PaedDr. Darina Martinovská a Josef Řepík.  
Fotografie pocházejí z osobních sbírek, většinou neznámých autorů.  
Mnohdy byly použity fotografie z již vydaných publikací.

Pro Památník Lidice  
vydalo v roce 2010 jako svou 195. publikaci  
Nakladatelství Ing. Ivan Ulrych -VEGA-L, Nymburk,  
Tel.: 731 150 383, e-mail: info@vega-l.cz  
ISBN 978-80-87275-16-0



Plánek Českého Malína podle vzpomínek Josefa Kechrta a Mstislava Pospíšila, doplnil Josef Řepík a počítačově upravil Vladimír Řepík.